

חגו הפנו ארבעים שנה שמש שמעון הצדיק היה גורל עולה בימין מכאן ואילך פעמים עולה בימין פעמים עולה בשמאל והיה לשון של זהירות מלבין מכאן ואילך פעמים מלבין אינו מלבין והיה נר מערבי דולק מכאן ואילך פעמים דולק פעמים ככה והיה אש של מערכה מתגבר ולא היו כהנים צריכין להביא עצים למערכה חוץ משני גזירי עצים כדי לקיים מצות עצים מכאן ואילך פעמים מתגבר פעמים אין מתגבר ולא היו כהנים נמנעין מלהביא עצים למערכה כל היום כולו וגשתלחה ברכה בעומר ובשתי הלחם ובלחם הפנים. (יומא לט ע"א)

כאן נחמנו מוחל עברנו

אשר על הצד יצרוז אנו

אברין וכן נערכו עז ביקר

לפני ה' (שאר נל, לט)

טו. מתיב רב ששת, מחוץ לפרוכת העדות יערך, וכי לאורה הוא צריך והלא כל ארבעים שנה שהלכו בני ישראל במדבר לא הלכו אלא לאורו, אלא עדות הוא לבאי עולם שהשכינה שורה בישראל. האורה הפנימית, אורה של תורה, רוח הקודש והנבואה, ששופע בישראל ביחוד ממקום בית המקדש יצאה האורה, היא האורה האלהית שמאירה בישראל לבדם ואין לזרים חלק בו. והנה גם אם היו ישראל ע"י הדרכת התורה האלהית, שמרוממתם מכל השפלות החומריות ומקרבתם לאור האלהי, עלולים ע"י להיות מתנהגים באפלה בחיים החיצוניים, בלא התקדמות, בלא סדרים, בלא פאר

ונעימות חיצוני הדורש עמו חכמה מעשית רבה, ג"כ ה' הדבר שוה וכדאי: אמנם תורת ד' תלמדנו ג"כ ארחות חיים, ועל פיה נראה אור ג"כ בחיים החיצוניים, ללכת קוממיות ולהיות גוי איתן מלא חכמה מעשית וכליל יופי, ע"י כח הקדושה המיוחדת שהיא מעלה את ישראל למצב רם ברוח קדושה ודעת אלהים ודרכיו, היא עצמה מפזרת אורה ג"כ למחוץ לפרכת העדות. באה לזה המנוחה דוקא מחוץ לפרכת, להורות שמן האורה הפנימית שכולה אומרת כבוד אלהים, תופיע ג"כ לישראל אורה חיצונית, בנימוסים אנושיים טובים ויפים, ובתיקוני מדינה וממלכה נוחים ונעימים. ועל זאת יש להתפלא למה צריך עם הקודש עם האורה הפנימית, אורה חיצונית, שתועלתה מתפשטת רק ע"פ הסדר של החיים הנהוגים בעמים, המוכרחים להגדיל אשרם רק ע"פ סדרי החיים החיצוניים. והלא כל אותן ארבעים שנה שהלכו ישראל במדבר לא הלכו אלא לאורו, היו מוצלחים ודבר לא חסר להם, באין צורך להתחכמות מעשית, ע"י מעשה ניסים ויד ד' החזקה בגילוי שכינה. א"כ מעלתן של ישראל היא אינה צריכה כלל, לאלה המעלות הנמוכות של החיים התרבותיים, ואורה זו החיצונית למה. אלא שעם מצד ערכן של ישראל ה' אפשר להיות חיים כאלה מתמידים אם היו שומרים מעלתם, ואם היה ההכרח נתון לרדת מפני החטא, הלא אין מקום ההכנה של האורה החיצונית, שאינה באה כ"א מפני הכרח של ירידה, במקום הקודש, להיות לסדר עבודה וקביעות קדושה. אמנם צריך עדות לכל באי עולם שהשכינה שרויה בישראל. רק ע"י החיבור של האורה החיצונית אל האורה הפנימית, יש יחש לישראל עם כל העולם כולו. העמים שיגיעו למדרגה יפה בהתפתחותם הטבעית, יכירו את ההוד וההדר, את הקדושה

והתפארת, שיש בתוה"ק ובדרכיה, וישונו לאחוז בדרכי ד' הישרים ובדעת אלהים הטהורה המתפרשת ע"י אורן של ישראל. מה שא"כ אם האורה החיצונית לא היתה נהוגה בישראל, אז היה היחש של עמים זולתם אליהם נפסק לגמרי. כי את המאור הפנימי שבתורה, שלא יוכל להתפשט ג"כ במאור חיצוני של חיי נועם ותרבות, לא יוכלו לקבל, ולא היתה העדות מגעת לתועלתה לכל באי עולם. אמנם ע"י האורה החיצונית המצטרפת אל הפנימית, המכשרת את ישראל לחיות יחד עם תוה"ק חיים טבעיים מפותחים, חיים מדיניים הגונים, שהוא אור הקרוב אליהם, באור זה יראו אור להכיר ג"כ לפי כחם, אור האלהי הפנימי. רק בזה תתמלא ההגדה של העדות לכל באי עולם, שהשכינה שורה בישראל.

ולא היה בו אלא להדליק יום אחד, נעשה בו נס והדליקו ממנו שמנה ימים. לשנה אחרת קבעום ועשאום ימים טובים בהלל והודאה.

יג. לשנה אחרת קבעום ועשאום ימים טובים. זאת ההתפשטות הרוחנית שנמשכה מתוך ההתפשטות המדינית של יון, שהטילה ארס בדיעותיהם של הרבה נכשלים מישראל, היה מקום לדון אותה כמאורע של תקופה רחוקה ומקרית. אמנם באמת אותה הפעולה הרעה חדרה ללבבות רבים, וכתן החיצוני שלה משכה לבבות רבים, עד שהמצב הרוחני של ישראל הי' עלול ג"כ בתמידות להיות נפגע מכח היונות, שהתפשט על דיעות רבות שהן שרשים גדולים בתורה, ומסתעפות למעשים רבים בדרכי הדת והחיים. אלא שאותו פך השמן החתום, שבמאורע הנס, שהוא רומז ג"כ על השורש היותר פנימי שבאמונה, התזק ואמוץ בעומק נפשותיהן של ישראל, שמים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה¹, והוא עתיד לשלח אורו על כל הכחות המתפשטים להחיותם, להחיות את המעשים בפועל ואת הדיעות התוריות המתיחסות להם, ע"כ בעבור שנה, ראו שהשמירה הזאת שמיד ד' היא על ישראל, מכח האוצר הפנימי של שמן משחת קדש של יסוד האמונה, דבר זה ראוי לקבע לדורות, כי עוד לא אפסה המלחמה של התנשאות התגברות הרוח היוני, ושלעולם צריך כח השמן הפנימי, שבו אין מגע זרים שולט, להיות מגין, ע"כ קבעום. אף גם זאת השקיפה, כי לא רק את הרע נקבל, מפגישה זו של רוח יון החודר במשכנות יעקב, עד שאין לנו כלל במה לשמח על מציאותו, כ"א כך היא

מדתו של מקום ב"ה בהנהגת עולמו בכלל, והנהגתו עם ישראל בפרט, כי כל אותם הדברים המתנגדים ונראים רעים במציאותם, הם עצמם גורמים לפאר יותר את כח הטוב והאמת. ע"כ הפגישה היונית כשתגמור מהלכה להכנע כולה מפני הדר גאון ד' שהוא מעוזם של ישראל, עוד תשמש עם כל כחותיה להוסיף פאר ועצמה לתורת אמת ולגדל שם ד' אלהי ישראל בעולם, יפיפותו של יפת תיקבע באהלי שם², להרחיב ולשכלל לפאר ולרומם עוזה של תורה ויראת ד' טהורה, השתולה על הרי ישראל. ע"כ ראויים הם הימים הללו לקבעם ימים טובים.